

בשבילי הפרשה

ישיבת מיר ירושלים

גיליון שבועי לתלמידי, בוגרי וידידי ישיבת מיר

פרשת אמור, תשפ"ה

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD - 7:56	Minneapolis, MN - 8:18
Brooklyn, NY - 7:49	Miami, FL - 7:42
Chicago, IL - 7:45	Monsey, NY - 7:50
Houston, Texas - 7:50	Montreal, Quebec - 8:01
Johannesburg, S. Africa - 5:10	Passaic, NJ - 7:50
Lakewood/Deal, NJ - 7:48	Toronto, Ontario - 8:19
London, UK - 8:32	Yerushalayim - 6:54
Los Angeles, CA - 7:30	Zurich, Switzerland - 8:39

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

ספירת העומר

ידוע דברי תורה ד' דסופר ביום אף דלא קיים המצוה אבל מהני לענין מנין למחר עם ברכה וחשיב תמימות, וקשה דהרי אין מקיים בזה מצות ספירה.

וכע"ז דעת הבה"ג שהביאו תוס' מגילה כ' ע"ב דהיכא דאינשי לברך בלילה ימנה למחר בלא ברכה אבל אם שכח לילה ויום לא ימנה עוד בברכה דבעינן תמימות וליכא". וע"ז לדעת בה"ג דבעינן לילה כדי לקיים מצות ספירה ולא יצא במה שספר ביום מ"ט מועילה ספירתו שיוכל לספור בלילה שלאחריו בברכה.

(ובשעה"צ כתב משום ס"ס שמה יצא ביום ואת"ל דלא יצא שמה א"צ תמימות, אבל בתוס' מבואר דגם הבה"ג כתב כן וליכא למימר דבה"ג גופיה מסתפק בזה, ועוד דבתורה"ד ס' ל"ז לא משמע הטעם משום ס"ס).

וכפשוטו כוונתו כי דין תמימות ומעשה ספירה למחר צריך שהיה מעשה ספירה אתמול ואז הוי למחר צורת ספירה, אבל זה תולה על מעשה ספירה אתמול ואין תולה במצות ספירה כלל.

והביאו תוס' מנחות ס"ה ע"ב ה"א בגמ' דמצות ספירת העומר הוא דין בב"ד אלא שלמדו מקרא וספרתם שיהא ספירה לכל אחד ואחד.

וזהו כוונת תורה"ד דמנין ביום די בזה לעשות שם ימים ספורים בימים אלו, וכל שיש חלות דין ספורים על הימים חשיב כבר תמימות לענין המשך הספירה.

ולכא' לפי"ז מבואר דברי רב סעדיה גאון לענין חסר יום הראשון דאין מעכב כי הוא נעשה ימים ספורים ממילא. ועוד הביאו בשם ב"ה תפ"ט ח' ד"ה סופר בשם רב האי גאון שמי ששכח לספור לילה א' יספור בלילה שאחריו ויאמר אתמול היה כך וכך בעומר והיום כך וכך בעומר. והוסיפו דבחינוך שבס' מנ"ח החדש כתב ג"כ כן אף כתב, שיאמר אתמול היה כך וכך ואח"כ יברך על ספירה של אותו לילה, ומבואר דאינו מקיים מצות ספירה במה שאומר אתמול היה כך.

וע' חינוך ש"ו שהביא הבה"ג ח"ל שכולן מצוה א' וכו' ומכיון ששכח מהן יום אחד הרי כל החשבון בטל ממנו עכ"ל, וחולק עליו ח"ל אלא מי ששכח יום א' מונה האחרים עם כל ישראל עכ"ל. וכוונתו דכיון דכל ישראל ספרו לכן חשיב תמימות והימים ספורים.

והביא הב"י בשם אבודרהם בשם מחזור ויטרי מנהג להיות מונה אחר פלג המנחה בלא ברכה ושוב מונה עוד אחר הלילה בברכה, שמה ישכח אח"כ ונמצא קרח מכאן ומכאן, (וכתב שם במחזור ויטרי עמ' 301 שכן נהג רבו, והוא רש"י, ולא הובא בב"י), והקשה בשו"ת הרשב"א, מובא במג"א, דממה נפשך אי יוצא אחר פלג למה מונה שוב אחר הלילה וגם איך מברך, ואם אינו יוצא למה מונה אחר פלג לפני הלילה. וי"ל כנ"ל.

וע"ע נוב"י קמא א"ח כ"ז דאונן סופר בלי ברכה כדי שבשאר הימים יספור בברכה, וכתב להדיא דזה כדברי תורה"ד הנ"ל.

הערות ותגובות בלשה"ק או באנגלית יתקבלו
ברצון במייל bishvilleihalacha@themir.org

יש קמח יש תורה

סיפר הרב אהרן שפריי שליט"א: בתקופה שלמדתי עם מרן ראש הישיבה הגאון הרב נתן צבי פינקל זצלה"ה בסדר ג', כאשר הייתה חתונה של בחור מהישיבה, הייתי נוסע עם מרן זצ"ל לחופה וכשחזרנו הייתי אוכל ארוחת ערב בישיבה ומגיע ללמוד בשעה תשע. פעם, בליל ל"ג בעומר התקיימה חתונה והחופה התארכה, כששבנו השעה הייתה רבע לתשע.

בשעה תשע נכנסתי לבית הרה"י כדי ללמוד וראיתי את רבינו עומד במטבח ולמרות המגבלות הפיזיות הקשות בשל מחלתו מתאמץ הוא לחמם אוכל מבושל שהכינה הרבנית. ידעתי שרה"י נוהג לאכול רק לאחר שאנחנו מסיימים את הלימוד ולא הבנתי מדוע הוא "מתעסק"

בסירים. בכח הרצון העל טבעי של מרן זצ"ל הוא הצליח במשימתו ואז פנה לערוך את השולחן בסלון. אזרתי עוז וביקשתי לעזור לו, מרן זצ"ל סירב וענה "העזרה היא שתיטול ידיים!" רק אז הבנתי שרה"י שם לב לשעה המאוחרת בה חזרנו מהחתונה והבין שלא אכלתי ארוחת ערב. כיוון שלא היה איש בבית טרח רה"י בעצמו, הכין את הארוחה, וכדי שארגיש בנוח שינה ממנהגו והקדים את ארוחתו לסעוד עימי יחד.

מרן זצ"ל עמד על כך שהוא יגיש ויסדר הכל בעצמו. בסוף הארוחה הלך למטבח והביא לי מנה אחרונה, באומר: "זה לכבוד ל"ג בעומר". רק אחרי שהשתכנע ששבועתי התפנה להתחיל את הלימוד.

ע"פ 'בכל נפשך'

ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי בתוך בני ישראל (כב, לב)

איתא בגמ' סנהדרין (דף ע"ד ע"א) בפרהסיא אפילו מצוה קלה יהרג ואל יעבור, מאי מצוה קלה, אמר רבא בר רב יצחק אמר רב אפילו לשנויי ערקתא דמסאנא (פירש"י: שרוך הנעל), והיינו דיש חיוב יהרג ואל יעבור אפילו על דבר שאינו דין או איסור כי אם מצוה בעלמא.

אולם הרמב"ם (פ"ה מהל' יסודי התורה ה"ב) כתב וז"ל: "ואם אנסו להעבירו בעשרה מישראל יהרג ואל יעבור, ואפילו לא נתכוין להעבירו אלא על מצוה משאר מצות בלבד", והקשה הכסף משנה דמשמע מהרמב"ם דדוקא מצוה אבל לא מנהג, ודלא כהגמ'.

וביאר מרן ראש הישיבה הגאון הגדול רבי בנימין ביינוש פינקל זצוק"ל, דהנה יש לחקור בגדר מצות קידוש השם, האם הוי מצוה בפני עצמה לקדש את השם בהראותו שהוא מוסר נפשו על קדושת שמו, וזה שייך אפילו בערקתא דמסאנא, שכאשר הוא מוסר את נפשו על דקדוק במנהג ישראל הוא מקדש את השם. אבל אי נימא שאין המצוה של 'ונקדשתי בתוך בני ישראל' מצוה בפני עצמה אלא היא רק מידה ושיעור בחיוב המצוות, שיש מצוות מסוימות שהחיוב לקיימן הוא אפילו אם צריך ליהרג עליהן, וזה ודאי שלא שייך לומר שיהיה חיוב קידוש השם בערקתא דמסאנא שאינו אלא מנהג.

ובזה אתי שפיר דברי הרמב"ם, שהוא סובר דהא דאמרו בגמ' דפרהסיא אפילו במצוה קלה חייב למסור את הנפש אפילו על ערקתא דמסאנא, לא אמרינן כן אלא אליבא דאביי (שם דף ע"ד ע"ב), אך הלכה פוסק הרמב"ם כרבא (שם) דהוי רק מצוה ושיעור בחיוב מצוות מסוימות, ולפיכך פסק דחיוב קידוש השם הוא רק במצוות ולא במנהג.

(שיעורי רבי בנימין ביינוש ס"י י"ד אות ד')

דרך מקירת התורה

כולן מתו בפרק אחד

בגמ' (יבמות ס"ב ע"ב) "רבי עקיבא אומר למד תורה בילדותו ילמוד תורה בזקנותו, היו לו תלמידים בילדותו יהיו לו תלמידים בזקנותו שנא' בבקר זרע את זרעך וגו', אמרו שנים עשר אלף זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא מגבת ועד אנטיפרס, וכולן מתו בפרק אחד מפני שלא נהגו כבוד זה לזה, והיה העולם שמם [שנשתכחה התורה - רש"י] עד שבא רבי עקיבא אצל רבותינו שבדרום ושנאה להם ר"מ ורבי יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון ורבי אלעזר בן שמוע, והם הם העמידו תורה אותה שעה. תנא כולם מתו מפסח ועד עצרת, אמר רב חמא בר אבא ואיתימא רב חייה בר אבין כולם מתו מתיה רעה, מאי היא א"ר נחמן אסכרה".

מבואר בזה דמדת הדין פגעה בהם כל כך על שלא נהגו כבוד זה לזה, ומצינו (קהלת רבה פ"א י') שרבי עקיבא חקר וביאר לתלמידיו החדשים את סיבת הדבר בנוסח אחר "אמר להם הראשונים לא מתו אלא מפני שהייתה עיניהם צרה בתורה זה לזה, אתם לא תהיו כן, מיד עמדו ומלאו כל ארץ ישראל תורה". פשוטם של דברים שהייתה עיניהם צרה בתורה זל"ז, היינו שלא חפצו לעזור ולסייע אחד את חברו בעסק התורה.

שינוי זה אינו עוד 'שנוי נוסח וגירסא' יש בזה ללמדנו דכל מקום שאתה רואה איזה חסרון כבוד בין אדם לחברו, אין זאת כי אם מחמת צרות עין רעה. רבי עקיבא ירד לשורש הדבר, דלא נהגו כבוד זה לזה הוא בעבור צרות עין שהייתה בהם. וכאשר אדם מתקנא בחבירו ורואה בעין רעה את הצלחתו ממילא הוא נוטה לנהוג בזילות ולעג כלפיו.

יש לנו להתבונן בזאת, דעל דבר זה שהייתה עיניהם צרה בתורה זה לזה, ולא נהגו כבוד זה לזה, בא העולם למצב של 'שממה' שנשתכחה התורה, ולאכ"ה הדבר אינו מובן, וכי כדאי הוא שנשתכחה תורה בשביל כך.

כולם מה' אלוקי ישראל

כדי לבאר זאת יש להקדים דברי הגמ' (נדרים לח). "אמר רבי יוסי בר חנינא לא ניתנה תורה אלא למשה ולזרעו שנאמר כתב לך פסל לך מה פסולתן שלך אף כתבן שלך, משה נהג בה טובת עין ונתנה לישראל, ועליו הכתוב אומר טוב עין הוא יבורך ומוקמי' בגמ' דמדובר ב'פילפולא בעלמא". כלומר הקב"ה נתן התורה לישראל בלא פלפולה, וכח זה של פלפול העניק רק למשה וזרעו, והוא נהג טובת עין ונתן זה לישראל.

קשה הוא הדבר וכי מה נתינה יש בנתינת התורה בלא פלפולה, האם אפשר לתאר ולשער את הדבר כיצד היה נראה עולם התורה וכלל ישראל בלא 'פלפולה של תורה' (וביותר ע"פ דחז"ל (תנחומא פרשת נח) "התורה שבע"פ יש בה דקדוקי מצוות קלות וחמורות והיא עזה כמוות קשה כשאל קנאתה לפי שאין לומד אותה אלא מי שאוהב לקב"ה בכל לבו ובכל נפשו ובכל מאודו" כלומר עיקר עסק תורה שבע"פ הוא ע"י עמלה ופלפולה של תורה), וא"כ היאך יתכן מציאות של מסירת תשבע"פ ללא פלפולה של תורה.

אלא בהכרח הדבר הוא, שמידת 'טובת עין' הכרחית היא, ונעשית תנאי ובסיס במסירת התורה, ובהיעדרה אין התורה יכולה להימסר, ומשום כך פלפולה של תורה ניתנה למשה וזרעו והוא שמסרה בטובת עין לישראל. [גם בימינו אנו מנסיון של עשרות שנים מעיד אני בכך כי לא מצאתי מי שיהיה חלקו במסירת התורה לולא שהיתה בו מידת טובת עין, רק הניחן במידה נעלית זו יהיה ממוסרי התורה ומנחילה].

חומרה גדולה זו היא מחמת שעסק התורה שונה הוא מכל חכמות אחרות, אין עניין כלל שיהיה האדם אוסף ואוגר ידיעות וחכמות ומחדש חידושים לעצמו, התורה נמסרת מאב לבן ומרב לתלמיד, יש לכל אחד מעוסקי התורה תפקיד מורכב מב' חלקים הא' להיות 'קיבל' היינו מה שלומד ומקבל מרבו, (גם מה שמחדש על דרך שקיבל מרבותיו שהוא בכלל הישר וראוי להיאמר, נכלל בתוך ה'קיבל') ויש חלק של 'מסרה' מה שהוא מוסר ומעביר את אשר קיבל, אי אפשר לעוסק בתורה שיהיה חלקו רק בבחינת 'קיבל' בלא שיהיה לו חלק ב'מסרה'.

וכדי להיות 'מוסר' תורה, צריך אדם להסיר מלבו כל מדה רעה של צרות עין וחוסר כבוד, אין שייך להיות 'מוסר תורה' מי שיש לו שייכות עם קלקול של צרות עין וחוסר כבוד לחברו, מפני שמסירת התורה אינה העברת הידיעה לאחר, כי אם יצירת עוד חוליה בשרשרת של 'קיבל ומסרה' עד ל'משה קיבל תורה מסיני', לא שייך ליצור חיבור לסיני עם מי שמקולקל בזה, אינו יכול להיות קשור למסירת התורה שקיבלנו מהקב"ה, וכדכתב הרמב"ם (הקד' למשנה תורה) על מסירת התורה בשלשלת הדורות "נמצא מרב אשי עד משה רבינו עליו השלום ארבעים דורות ואלו הן וכו' נמצא שכולם מה' אלוקי ישראל". עסק התורה ומסירתה הוא באופן ש'כולם מה' אלוקי ישראל', מי שיש בו צרות עין אין יכול להיות מה' אלוקי ישראל.

הרי שהעוסק בתורה והוא בכלל 'צר עין' הוא כבר במצב של 'נשתכחה תורה' דרכו אינה דרך תורה, ומסירתו אינה מסירה של תורה, מתוך צרות עין א"א להיות חלק בזה, על כן בדין הוא שאם עוסקי התורה נהגים צרות עין מביא הדבר למצב של עולם שמם 'נשתכחה תורה'.

צרות עין - בבלי דעת

בגמ' (סוטה מ"ט ע"א) גבי ב' תלמידי חכמים הדרים בעיר א' ואין נוחין זה לזה בהלכה, אחד מת ואחד גולה, שנאמר לנוס שמה רוצח אשר ירצח את רעהו בבלי דעת ואין דעת אלא תורה. ומפרש"י "בבלי דעת על שלא היה להם דעת להיות מלמדין זה את זה ולמדו זה מזה". יש טעות שחושבים 'אין נוחין זה לזה' היינו שמציק לו ואינו נח עמו, אך רש"י מפרש הכוונה שלא היה להם דעת להיות למדין ומלמדים זה לזה. זה נכלל ב'שהיו עינם צרה זה לזה בתורה', כי ללמוד עם השני אין זה מותרות ומעשה טוב, אלא זה שיש בידו ואינו לומד ומלמד את האחר אזי הוא סכנת חיים, גשמיים ורוחניים.

סכנה היא לאדם אם צר הוא את עינו ואינו מלמד תורה את חברו, כדגמ' (תמורה ט"ז ע"א) "כיוצא בדבר אתה אומר רש ואיש תככים נפגשו מאיר עיני שניהם ה', בשעה שהתלמיד הולך אצל רבו ואומר לו למדני תורה אם מלמדו מאיר עיני שניהם ה', ואם לאו עשיר

הדברים הנחשבים אצל האדם

לקנות המעלה בזה אין שייך ב'היסח הדעת' שכן מטבעו של אדם יצר תחרותי יש בו, אבל מי שחפץ לעבוד על ידי התבוננות יוכל לעלות בזה לדרגות גבוהות. והעצה לזה תחילה ע"י שיהיה האדם מתבונן בחשיבות עסק התורה ומעלתה עד כמה שידו מגעת.

כאשר ניגשים לעסק התורה צריכים לבוא מתוך החשבה של הדבר, שמייקר אותו, כמש"כ הרמב"ם (סו' הל' מעילה) "ראוי לו לאדם להתבונן במשפטי התורה הקד' ולידע סוף עניינם כפי כחו, ודבר שלא ימצא לו טעם ולא ידע לו עילה, אל יהי קל בעיניו ולא יהרוס לעלות אל ה' פן יפרוץ בו, ולא תהא מחשבתו בו כמחשבתו בשאר דברי החול".

בס' תולדת אדם (פ"ט) הביא מהגר"ז מוולאז'ין דא' הסבות לזכרון מה שלומד, הוא מחמת חשיבות הדברים הנזכרים, ומבאר דכתוב (דברים ו' ו') והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום על לבבך, והמצווה הגדולה היא שתהיינה דבריה על לבבנו שמורים בלב כמו מכתב לא ימחק, חרות על לוח הנשמה, והוא דבר יקר מאוד, וצריך שתהיה בנפש ההיא אהבה עזה אל הקב"ה, ותורתו תהיה יקרה בעיניו מכל החפצים, אז ילמדנה בחשק גדול ומלהב אהבה, ותשמח נפשו בדבריה ויהיו מצוירים נגד עיניו כאילו כתובים לפניו על לוח, כי הדברים הנחשבים אצל האדם וחביבים עליו בחבה יתירה ישנו בזכירה אצלו ולא ישכחם לעולם.

כאשר נתבונן במה שאנו מזכירין כל יום (בברכת קר"ש) כי הקב"ה אוהב אותנו אהבה כל כך גדולה שנתן לנו את התורה, על כן בשכבנו ובקומנו נשיח בחוקיך, ונשמח בדברי תלמוד תורתך, וכו'. דהרגשות אלו יכולים לבוא להם רק על ידי שמחשיבים ומייקרים את עסק התורה.

עבודתנו בימים אלה של ספירת העומר היא להחשיב ולייקר את התורה, כמש"כ החינוך (מצווה ש"ו) משרשי המצווה מחמת שהתורה היא כל עיקרן של ישראל, ובעבור התורה נגאלו ועלו לגדולתם, נצטוונו למנות להראות בנפשנו החפץ הגדול אל היום הנכבד הנכסף כעבד ישאף צל, כי המנין מראה לאדם שהוא חפץ לבוא אל הזמן ההוא. ומע"ז כתב הרמב"ם (מו"נ ח"ג פמ"ג) "שבועות הוא יום מתן תורה, ולהגדיל היום ההוא ימנו הימים מן המועד הראשון אליו, כמי שממתין בוא הנאמן שבאוהביו, שהוא מונה היום וגם השעות, וזו היא סיבת ספירת העומר". היינו שמהות מצווה זו היא מעשה החשבה וייקור התורה ומצוותיה.

מעשה מי שיתן בלבו תוקף חשיבותה של תורה, ויהיה מייקר אותה, לא יתכן שיבוא לנהוג צרות עין בתורה, למנוע מחברו שיהיה שייך ומבין גם הוא, הלא מי שמחשיב את הדבר ומייקר באמת, יהיה חפץ שיעסקו חבריו ויהיו יודעים ומבינים גם הם.

ורש נפגשו עושה כולם ה', מי שעשאו חכם לזה עושה אותו טיפש טיפש לזה עושה אותו חכם", ומפרש"י "עושה שניהם עכשיו הוא מתחיל לעשותם חדשים לזה חכם ולזה טיפש".

עומק התביעה והזהירות המתחייבת בזה, שלא יאמר אדם אני לפי דרגתי אלמד ואתה לך לך אצל מי שהוא מתאים ללמדך לפי דרגתך, כי זה החכם חוכמתו אינה משלו כלל, וזה הטיפש טיפשותו אינה משלו כלל, שהרי עושה כולם ה', והנוהג שלא כראוי בזה אזי 'עושה אותו טיפש', היינו שאין זה כלל דרך משל, כי אם הקב"ה נוטל ממנו ח"ו החכמה, משא"כ אם הולך הוא בדרך ישר ועושה את המוטל עליו ונוהג טובת עין בחברו ללמדו תורה, אזי זוכה ללמוד תורה בדרגה גבוהה כ"כ שהקב"ה מלמד אותו, כדפרש"י "מאיר עיני שניהם ה' שאף הרב צריך עדיין לימוד ומלמדו הקב"ה".

מלאו כל ארץ ישראל תורה

רבי עקיבא חפץ ללמד את תלמידיו דרך, ואמר להם כי 'ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה', דהנה הרמב"ן כתב (ויקרא י"ט י"ח) 'ואהבת לרעך כמוך וז"ל הפלגה, כי לא יקבל לב האדם שיאהוב את חברו כאהבתו את נפשו, ועוד שכבר בא רבי עקיבא ולמד חייך קודמין לחיי חברך, אלא מצוות התורה שיאהב חברו בכל עניין כאשר יאהב את נפשו בכל הטוב". וכו' ע"ש, דהעיקר שלא יתן שיעורין וירצה בטובת חברו אך אין המכוון ממש 'כמוך'.

אולם באשר נוגע הדבר ל'תורה' מלמד רבי עקיבא (ספרא יט' יח') 'ואהבת לרעך כמוך רבי עקיבא אומר זה כלל גדול בתורה' היינו שבתורה אין זה דרך 'הפלגה', צריך להיות רוצה בהבנת התורה וקניין מעלתה בחברו ממש כמוך. [כן ביאר החת"ס עה"פ 'ואהבת לרעך כמוך' דנתקשה שהרי חייך קודמין א"כ היאך יהיה זה אוהב לחבירו 'כמוך', וביאר דזה רק בענייני העוה"ז, אבל בחיי הנצחיי דהיינו בלימוד התורה חייב ללמד לאחרים, אפי' הוא מבטל עצמו מלימודו מ"מ חייב ללמד עם אחרים, וכל השגות שהשיג הוא בתורה ובהבנתה בכמות ובאיכות יהיה משתדל שחברו יהיה ממש כמותו בזה, וע"כ אמר ר"ע דזה כלל גדול 'בתורה' דבעניין לימוד התורה הוא כלל גדול לאהוב חברו כמוך, ולא דרך הפלגה].

זה המכוון בדברי חז"ל הנז' "מיד עמדו ומלאו כל ארץ ישראל תורה" היינו דאחר שביאר להם רבי עקיבא את עומק האחריות והחיוב המוטל בזה על הלומד תורה, ללמדה לאחרים, עמדו ומלאו כל ארץ ישראל תורה. כלומר מיד לימדו התורה לאחרים, עובדת היותם תלמידי חכמים עוסקי תורה עדיין אין זה 'מלאו כל ארץ ישראל', עד שאמר להם רבי עקיבא סיבת סילוק תלמידיו הראשונים, שצרו עינם בתורה זל"ז, בבחינת 'אם למדת תורה הרבה אל תחזיק טובה לעצמך כי לכך נוצרת' אל תחזיק טובת התורה שלמדת לעצמך, אלא למדה לאחרים, על כן עמדו ומלאו כל ארץ ישראל תורה.

BELOW IS AN ENGLISH ADAPTATION OF THIS WEEK'S PARSHA PREVIEW WHICH CAN BE HEARD LIVE EVERY WEDNESDAY AT 2:15 PM

R' Shimon's Fire Burns Bright

Harav Hagaon Yaakov Moshe Katz Shlita

This week is Lag Ba'omer, the chag. The halachah is that on this day we don't say tachanun, and we interrupt the aveilus of Sefirah. What is the significance of this chag? Why is it a chag? According to the Shulchan Aruch, it's because the talmidim of R' Akiva stopped dying on this day. The sefarim hakedoshim, however, give another explanation, saying that on Lag Ba'omer R' Shimon revealed a part of Torah that had not been known until then, and that is what makes this day a Yom Tov.

Many of us don't learn kabbalah, so for us it is perhaps harder to relate to this chag. Yet beyond our being happy that this chag exists and that there are people who are learning kabbalah, but this chag actually has deep significance for all of us.

One of the minhagim of Lag Ba'omer is to dance around a bonfire. The sefarim hakedoshim say that this is because the Torah is compared to fire, and on this day the Torah of R' Shimon was revealed. What is the connection between R' Shimon's Torah and fire?

The Gemara (Shabbos 33b) tells the story that is the background for the revelation of R' Shimon's Torah. He and other Tanna'im were once discussing what the Romans had built, and R' Shimon said that whatever they had built had been purely for their own benefit. Upon hearing what he had said, the Romans sought to kill him, so he ran away and hid in a cave for twelve years with his son. When they tried to come out, a bas kol commanded them to return to the cave for another year.

The Gemara observes that by the time R' Shimon emerged from the cave, he had reached tremendous heights in Torah. Previously, his father-in-law, R' Pinchas ben Yair, would answer his questions with 12 answers, but after his years in the cave, he was able to answer his father-in-law's questions in 24

different ways. It is clear from the Gemara that the source of R' Shimon's success was the Torah learning he had done in the cave while hiding from the Romans.

The Light of Geulah

This is a very powerful lesson for us. R' Shimon represents the secret of geulah from the galus that we're in; it's brought down in the Zohar that the koach of his sefer will bring us to the geulah. It's not only those who learn kabbalah who bring the geulah – those who learn from R' Shimon's life and are inspired by him also bring the geulah. During the time when R' Shimon was hiding from the Romans, the fire of his Torah grew to unprecedented heights, which teaches us that specifically at a time of galus and darkness, light can emerge.

This is the beautiful message of the bonfire of Lag Ba'omer. You may not be in Meron on Lag Ba'omer, but the significance of the bonfires is relevant to all of Klal Yisrael. We can all be inspired by these bonfires, and, in the galus we're in, ignite the fire of Torah, of geulah, of hashra'as haShechinah within every one of us.

How did R' Shimon do it? It was not easy to sit and learn with a chavrusa for so many years, but he didn't give up. He didn't say, "How can I learn in this matzav? I'm so scared! What am I going to do?" Instead, he kept up his avodas Hashem, and through that he lit a fire of Torah and was able to access and reveal the depth of the Torah. This inspire us throughout the galus and will help us to take the final steps in galus to reach our geulah.

Every person has his own nisyonos and things that go wrong in his life, which make it seem as though he is being chased away. Things are going against him, and even the bas kol might seem to be telling him, "Go back," just as it told R' Shimon to return to

BELOW IS AN ENGLISH ADAPTATION OF THIS WEEKS' PARSHA PREVIEW WHICH CAN BE HEARD LIVE EVERY WEDNESDAY AT 2:15 PM

the cave. At these times, when we seem to have no siyatta d'Shmaya, we need to hold strong, keeping up our kviyus sedarim, our kiyum mitzvos, our avodas hamiddos, and other aspects of our avodas Hashem.

We can connect this back to the first reason why Lag Ba'omer is a special day: After the 24,000 talmidim of R' Akiva were niftar, the world continued because of the five talmidim that he then came and taught – one of whom was R' Shimon, whose Torah secrets were revealed on this day. It doesn't take all of Klal Yisrael to illuminate the world – all that's needed are a few individuals who hold strong despite their hardships, even if it looks as though the world is desolate, as was the case after R' Akiva's talmidim passed away. These individuals lit a fire that illuminated the whole world, and continue to ignite us, despite the difficult times and yeridas hadoros that we are experiencing.

This is a lesson for us that when we keep strong, we are connecting ourselves to that fire of R' Shimon on Lag Ba'omer, the fire of the future geulah – באש אתה עתיד לבנותה.

As we light that bonfire, we should be mis'chazek together to grow and reach new heights in Torah and avodas Hashem, while holding strong despite our nisyonos.

May we be zocheh to geulos and yeshuos on Lag Ba'omer, which is the high point during Sefiras Ha'omer. This year, let us reach higher and higher, keeping on holding strong, and may the light come b'karov.

YESHIVAS MIR YERUSHALAYIM
ANNUAL CELEBRATION DINNER

צְרוּךְ שְׁנַתוֹ תוֹרָה

SUN DAY **MAY 18** ²⁰/₂₅ **כ א"י**
תשפ"ה

BELL WORKS 101 CRAWFORDS CORNER ROAD
HOLMDEL, NJ 07733

THIS SUNDAY!

5:30 PM RECEPTION & קבלת פנים	6:30 PM DINNER	8:00 PM DESSERT & קבלת קהל	ושמחתם לפני ה' with the ROSHEI YESHIVA MASHGIACH & RABBEIM
--	--------------------------	---	--

MR. & MRS. ALBERTO SAFRA INTERNATIONAL GUESTS OF HONOR IN MEMORY OF HIS FATHER JOSEPH J. SAFRA ז"ל יוסף רחמים חי ספרא ז"ל	RABBI & MRS. NOSSON MULLER THE HARAV NOSSON TZVI FINKEL MARBITZ TORAH AWARD	DOVI SAFIER DINNER CHAIRMAN LEGACY CHAIRMAN Ralph Herzka Shlomo Yehuda Rechnitz
MR. & MRS. MORDECHAI ROTHSCHILD KESSER SHEM TOV AWARD	MR. & MRS. NECHEMIA JACOBOVITS AMUD HATORAH AWARD	CAMPAIGN CHAIRMAN Yitzki Moller
	MR. & MRS. MOSHE SUSSMAN YOUNG LEADERSHIP AWARD	JOURNAL CHAIRMAN Avrohom Orzel
		ALUMNI CHAIRMAN Avrumi Jaffa Tzvi Eli Lefkowitz Nochum Munk Yaakov Young
		YOUNG ALUMNI CHAIRMAN Zvi Hutman Yehuda Kaufman